

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 812²

Τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Θέκλης
Δευτέρα 24 Σεπτεμβρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἰσαπόστολος καὶ παρθενομάρτυς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ἡ παρθενομάρτυς ἁγία Θέκλα. Ἄς δοῦμε μὲ συντομία τὸν βίον της.

* * *

Γεννήθηκε τὸν πρῶτο μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, στοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους. Πατρίδα της εἶνε τὸ Ἰκόνιο, ἀρχαία πόλις τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἡ Θέκλα ἦταν μιὰ κοπέλλα ὠραία, πλούσια, εὐγενής, μορφωμένη, καὶ εἶχε ἀρραβωνιαστῆ ἕναν πλούσιο νέο ποὺ τὸν λέγανε **Θάμυρι**.

Στὸ Ἰκόνιο τότε ὅλοι ἦταν εἰδωλολάτρες· στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας ζοῦσαν. Ἀλλὰ ἦρθε κ' ἐκεῖ τὸ φῶς. Ποιὸς τὸ ἔφερε; **Ὁ ἀπόστολος Παῦλος**, ποὺ πῆγε ἐκεῖ.

Ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος δίδασκε **τὰ αἰῶνια λόγια τοῦ Ναζωραίου**. Ὅτι ὑπάρχει Θεός, Θεὸς τρισυπόστατος· Πατὴρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Ὅτι ὁ Χριστός, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, κατέβηκε στὴ Γῆ. Πῆρε σάρκα ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ γεννήθηκε, βαπτίσθηκε, πῆγε στὴν ἔρημο, πολέμησε τοὺς σατανᾶδες καὶ νίκησε. Δίδαξε τὰ ὠραία του λόγια, σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε τὴν τρίτη ἡμέρα. Εἶνε ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας μας, «*καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*» (Ματθ. 16,18).

Δίδασκε, ὅτι μέσα στὴν **Ἐκκλησία** συνεχίζεται τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὰ ἅγια μυστήρια. Πιστεύεις στὰ μυστήρια; καλῶς· ἂν δὲν πιστεύης, δὲν εἶσαι Χριστιανός. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας εἶνε καὶ ὁ **γάμος**. Χωρὶς εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας ὁ γάμος δὲν εἶνε γάμος. Γιατὶ ἔτσι καὶ τὰ ζῶα «παντρεύονται»· εἶνε παγκόσμιος νόμος ἢ ἀναπαραγωγὴ στὴ φύσι.

Κάνω ἐδῶ μιὰ παρένθεσι. Ἐγὼ ἀπεκάλεσα τὸν **πολιτικὸ «γάμο»** γαιῶδουρόγαμο· καὶ γαιῶδουρόγαμος εἶνε· γιατί εἶνε χωρὶς εὐλογία. Ὁ γάμος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει εὐλογία. Δὲν πιστεύω κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ ἔκανε πολιτικὸ «γάμο». Κανεὶς νὰ μὴν κἀνῃ τέτοιο «γάμο». Ὁ τί-

μιος γάμος τῆς Ἐκκλησίας εἶνε «*μυστήριον μέγα*», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἐφ. 5,32).

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ γάμο. Ποιὸ εἶνε; Προσέξατε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; (βλ. Ματθ. 25,1-13). Τὸ θέμα του εἶνε μία λέξι. Ἀσήμι εἶνε ὁ γάμος, χρυσάφι καὶ διαμάντι εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο, παραπάνω ἀπὸ τὸ γάμο. Ποιὸ εἶνε; Εἶνε ἡ **παρθενία**. Ὡ ἡ παρθενία! μεγάλο, ἀνεκτίμητο πρᾶγμα. Ὁ νέος ἄνθρωπος, ἄντρας ἢ γυναίκα, ποὺ θέλει ν' ἀφοσιωθῆ ἕκατὸ τοῖς ἕκατὸ στὸ Θεό, νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, νὰ τὸν ὑμνῆ, νὰ εἶνε τρόπον τινὰ ἕνας ἄγγελος ἐπίγειος, πρέπει νὰ ἔνε παρθένος.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα δίδασκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τὰ δίδασκε μὲ χάρι, ὄχι ὅπως ἐμεῖς. Ὅποιος ἄκουγε τὸν Παῦλο, νόμιζε ὅτι εἶνε **ἄγγελος** ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὰ οὐράνια· νόμιζε ὅτι ἀπὸ τὴ γλῶσσα του τρέχει μέλι γλυκύτατο· «*ὡς γλυκέα τῶ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῶ στόματί μου*» (Ψαλμ. 118,103).

Μέσα στὸ ἀκροατήριό τοῦ Παύλου ἦταν καὶ ἡ Θέκλα, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένη. Ὅταν ἄκουσε τὰ θεϊκά του λόγια, μέσα στὴν ψυχὴ της ἄναψε ὁ **ἔρωτας γιὰ τὰ οὐράνια**. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη πῆρε ἀπόφασι, ν' ἀφοσιωθῆ στὸ Θεό, νὰ μείνῃ παρθένος· δὲν ἤθελε πλέον νὰ κἀνῃ γάμο.

Τὸ ἔμαθε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της καὶ ἔκλαιγε μπροστά της. Τὴν πίεσε ἡ μάνα, ὁ πατέρας, τὰ πεθερικά, ὅλοι. Ἀλλὰ ἡ Θέκλα τίποτα. Ἐγὼ τὸ Χριστὸν ἀγαπῶ παραπάνω ἀπ' ὅλους, ἔλεγε· καὶ **ἤθελε νὰ μείνῃ παρθένος**.

Γι' αὐτὸ τὴ μίσησαν καὶ τὴν κατήγγειλαν στοὺς εἰδωλολάτρες. Τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν ὠδήγησαν στὸ δικαστήριό. Τὴ ρωτᾶνε·

–Πιστεύεις στὸ Χριστό;

–Πιστεύω. Τὸν ἀγαπῶ πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα. Εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπητὸ πρόσωπο. Κι ὅποιος δὲν ἀγαπάει τὸ Χριστό, δὲν ἀξίζει νὰ ζῆ.

–Δὲν τὸν ἀρνεῖσαι; λέει ὁ δικαστής· δὲν θὰ τὸν βλαστημήσης;

—Όχι, ποτέ!

Τότε άρχισε τὸ **μαρτύριο**. Ἐναψαν φωτιά και τὴν ἔβαλαν μέσα· δὲν κήκε! (ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἔμεῖς πιστεύουμε, ὅτι ἡ θρησκεία μας κάνει θαύματα). Τὴν ἔρριξαν σὲ πεινασμένα θηρία· δὲν τὴν ἔβλαψαν καθόλου.

Μετὰ πῆρε τὸ ῥαβδί της, και φεύγοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ και ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, πήγαινε παντοῦ και **κήρυττε Ἰησοῦν Χριστὸν** ἑσταυρωμένον και ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Χιλιάδες ἄνθρωποι, ἄντρες γυναῖκες και παιδιά, πίστεψαν ἀπὸ τὸ κήρυγμά της.

Τέλος ἡ ἁγία Θέκλα **μαρτύρησε**. Καὶ σήμερα εἶνε μετὰ τῶν ἁγίων και τῶν μαρτύρων τῆς πίστεώς μας. Στὶς 24 Σεπτεμβρίου ὤρισε ἡ Ἐκκλησία μας νὰ ἑορτάζεται ἡ μνήμη της.

***

● Τώρα ὁμως ἡ ἁγία Θέκλα εἶνε λυπημένη και κλαίει. Γιατί; Γιατί εἶνε πλέον μόνη, ὀλομόναχη. Δὲν ἔχει συντροφιά στὸν αἰῶνα αὐτόν. Κλαίει, γιατί καμμιὰ τώρα γυναῖκα δὲν θέλει νὰ μείνη παρθένος και ν' ἀφοσιωθῆ στὸ Θεό. Παντρειά θέλουν. Ἀπὸ τίς τόσες κοπέλλες καμμιὰ δὲν συγκινεῖ ἡ παρθενία. Κι ἂν μέσα στὶς χιλιάδες παρουσιαστῆ κανένα κορίτσι και πῆ, θέλω νὰ μονάσω, θέλω **νὰ γίνω καλόγρια**, νὰ γίνω σὰν τὴν ἁγία Θέκλα και τίς ἄλλες ἁγίες παρθένες, ὧ τότε σηκώνεται θύελλα μέσα στὸ σπίτι και ἀπειλοῦν.

Δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ποὺ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη —μία μέσα στὶς χιλιάδες—, ἔφυγε γιὰ τὸ μοναστήρι. Πῆγε ὁ πατέρας και εἶπε· Θα βάλω βόμβα νὰ σᾶς τινάξω στὸν ἀέρα, ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὸ κορίτσι... **Κι αὐτὸς λέγεται Χριστιανός...** Μπράβο! Ψεύτης εἶνε· δὲν ἔχει τίποτε ἱερὸ και ὄσιο, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ χαρῆ, ποὺ τὸ κορίτσι του ἀφιερώνεται στὸ Θεό. Δὲν φωνάζουν ὁμως, δὲν διαμαρτύρονται, δὲν πᾶνε ν' ἀνατινάξουν μὲ βόμβες τίς ντισκοτέκς. Ἐκεῖ δὲν πάει κανεὶς. Στὰ μοναστήρια εἶνε ἔτοιμοι νὰ πᾶνε νὰ τὰ τινάξουν στὸν ἀέρα, γιατί βρέθηκε μιὰ κοπέλλα νὰ πάη νὰ γίνη μοναχή και ἀφιερωμένη στὸν Κύριο...

● Ἀλλὰ τέλος πάντων **θέλεις νὰ παντρευτῆς;** Πολὺ καλά. Κ' ἐσὺ ὁμως πάλι εἶσαι ὑποχρεωμένη μέχρι τὸ γάμο νὰ εἶσαι παρθένος, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι πάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Ὅπως εἶνε τὸ χιόνι ἄγγιχτο, κ' ἐσὺ κοπέλλα μου νὰ εἶσαι ἄγγιχτη, χέρι μὴ βάλῃ ἐπάνω σου κανένας.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια ἀρραβωνιάζονταν και ζοῦσαν ἐν παρθενία μέχρι τὸ

γάμο. Καὶ στεφανώνονταν, ἀφοῦ νήστευαν· και μετὰ ἐπὶ τρεῖς μέρες δὲν ἔσμιγαν. ἜΩ γενεὰ τῶν προγόνων μας!... Τώρα; Κλαίω κι ἀναστενάζω. Διότι μόλις ἀρραβωνιαστοῦν, σμίγουν. Ἀλλὰ ὅσοι σμίγουν ἔτσι, **ἀμαρτάνουν**.

—Μά, θὰ πῆς, εἶνε κακὸ τώρα αὐτό;

Θέλετε νὰ δῆτε τί κακὸ εἶνε; Σᾶς λέω κάτι ἀπὸ τὴν πεῖρα μου. Ἔηρθε κάποτε στὴ μητρόπολι μιὰ ὠραία κοπέλλα και μοῦ λέει·

—Θ' αὐτοκτονήσω, θὰ πέσω στὸ ποτάμι τῆς Φλωρίνης νὰ πνιγῶ· δὲν θέλω νὰ ζῶ.

—Γιατί, λέω, κοπέλλα μου; τί σοῦ συμβαίνει;

—Τὸν ἄτιμο, τὸν παλιάνθρωπο, τὸ κτήνος!...

—Μὰ ποιὸς εἶν' αὐτός;

—Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, λέει.

—Μπα! Τί σοῦ ἔκανε;

—Σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο ποὺ ἔχουμε, **σμίξαμε**.

Οἱ μανάδες και οἱ πατεράδες μᾶς σμίξανε τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἀρραβῶνος μας. Καὶ τώρα **εἶμαι ἔγκυος** πέντ' - ἕξι μηνῶν. Ἀλλὰ **ὁ ἄτιμος** πῆρε ἀεροπλάνο κ' **ἔφυγε** στὴν Αὐστραλία...

Δὲν ἀκούμε τὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ κλαίει σήμερα ἡ ἁγία Θέκλα, κλαῖνε οἱ ἁγίες, γιατί φύγαμε ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ μὲ τὸ αἷμα τους χάραξαν.

Κι ὄχι μόνο οἱ γυναῖκες. Καὶ **οἱ ἄντρες**. Αὐτοὶ εἶνε χειρότεροι. Ἄλλος καυχᾶται, ὅτι ἔχει πέντε γυναῖκες, ἄλλος ἕξι, ἄλλος δέκα. Ἄντε τώρα αὐτὸ τὸ κτήνος νὰ κἀνη γάμο. Γι' αὐτὸ διαλύονται οἱ γάμοι. Μόνο παρθένος ἄντρας και παρθένα γυναῖκα δημιουργοῦν ἱερὸ και ἀκατάλυτο δεσμό. Καὶ τότε, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζει τὸ ἀντρόγυνο. Ποῦ 'ν' τα τώρα αὐτά; Ἔρχεται ἡ συντέλεια τοῦ αἰῶνος, παιδιά. Γι' αὐτὸ κλαίει ποὺ ἔμεινε μόνη ἡ ἁγία Θέκλα.

Και ποῦ εἶνε ἡ τιμὴ μας πρὸς αὐτήν; Ἔχετε ἀκούσει νὰ βαπτισθῆ κανένα κοριτσάκι μὲ τὸ **ὄνομα Θέκλα**; Μπράβο, τόσο τὴν τιμοῦμε. Τῆς γιαγιᾶς και τοῦ παπποῦ τὰ ὀνόματα τὰ δίνουν σὲ παιδιά, ἀλλὰ τῆς ἁγίας Θέκλας;

***

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Τί ὑπολείπεται; Ὑπολείπεται **νὰ μετανοήσουμε**. Ἡ ἁγία Θέκλα μᾶς φωνάζει· Μετανοήστε, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, ἔρχεται καταστροφή· δὲν θὰ μείνη τίποτα. Γιατί εἴμεθα μοιχοὶ και πόρνοι, ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ κάνουμε.

Ἔνα λοιπὸν ὑπολείπεται· νὰ μετανοήσουμε, ὅπως ἡ Θέκλα, και νὰ πιστέψουμε στὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ τότε θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογία, **ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ**, σὲ ὅλο τὸν κόσμο· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1004 ²	Μετάστασις ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου 2018 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀπὸ τὸ βίο καὶ τὴν διδασκαλία τοῦ Θεολόγου

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **πολλές θρησκείες στὸν κόσμο**· ὅπου νὰ πάμε, ὅλοι ἔχουν τὸ θεό τους. Δὲν ὑπῆρξε στὸ παρελθὸν ἐποχὴ οὔτε θὰ ὑπάρξῃ στὸ μέλλον κόσμος χωρὶς θρησκεία. Ἄλλ' ἂν μὲ ρωτήσετε, ἀπ' ὅλες αὐτὲς **ποιὰ εἶνε ἡ ἀληθινή;** θὰ σᾶς ἀπαντήσω· **Ἡ πίστι μας,** ἡ θρησκεία ποὺ ἴδρυσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή. **Ἔχουμε ἀποδείξεις; Βεβαίως.** Καμμιά ἄλλη θρησκεία δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τόσα ντοκουμέντα, τόσα θαύματα, τόσες μαρτυρίες, τόσες ἀποδείξεις, ὅπως ἡ ἁγία μας πίστι. Μία ἀπόδειξι θὰ παρουσιάσουμε. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ σημερινὴ ἑορτῆ.

***

Σήμερα ἐορτάζει ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής.** Τί ἦταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης; Στους Ἁγίους Τόπους ὑπῆρχε, καὶ ὑπάρχει καὶ σήμερα, μιὰ λίμνη χαριτωμένη ποὺ ὀνομάζεται Γεννησαρὲτ ἢ λίμνη τῆς Τιβεριάδος. Γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἦταν διάφορα χωριά. Σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ κατοικοῦσε ὁ ἅγιος Ἰωάννης. **Ἦταν ψαρᾶς** στὸ ἐπάγγελμα. Ψαρᾶς αὐτός, ψαρᾶς ὁ ἀδερφός του, ψαρᾶς ὁ πατέρας του, ψαρᾶδες ὅλη ἡ οἰκογένεια. Εἶχαν μιὰ βάρκα, καὶ κάθε νύχτα ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους στὴ λίμνη. Ψάρευαν ψάρια, τὰ πουλοῦσαν καὶ ἔτσι ζοῦσαν, ταπεινοὶ καὶ ἄσημοι, περιφρονημένοι ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ἀλλά..., ἀλλά... ἦρθε καὶ γιὰ τὸν Ἰωάννη μιὰ **κρίσιμη στιγμή.** Στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει πάντα ἓνα «ἀλλά». Καὶ αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία· ἢ θὰ πάη κανεὶς μὲ τὸ διάβολο ἢ θὰ πάη μὲ τὸ Θεό, μέση ὁδὸς δὲν ὑπάρχει. Ἦρθε λοιπὸν μιὰ στιγμή ποὺ ὁ Ἰωάννης **ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ διαλέξῃ.**

Ἄκουσε μιὰ φωνή, φωνὴ ποὺ πάντοτε ἀκούγεται, σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶνε φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ ἐδῶ

τώρα ἀκούγεται. Πῶς ἀκούγεται; **εἶνε ἐδῶ ὁ Χριστός;** Εἶνε ἐδῶ. Πότε; Κάθε φορὰ ποὺ χτυπάει **ἡ καμπάνα.** Ἡ καμπάνα αὐτὴ θὰ μᾶς δικάσῃ. Αὐτὴ εἶνε τὸ σάλπισμα τῶν ἀγγέλων, εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τί μᾶς λέει; «Ἄντρες γυναῖκες παιδιά, **ἐλάτε στὴν ἐκκλησία!**». Ἄλλ' ἐμεῖς «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα». Κάποτε στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ στὸν εὐλογημένο Πόντο, χωρὶς καμπάνες, ἔτρεχαν ὅλοι στὴν ἐκκλησία· γιατί ἄκουγαν τὴ μυστικὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ καμπάνες, καὶ χτυπᾶνε διαρκῶς, οἱ ἄνθρωποι ὁμως **κλείνουν τὰ αὐτιά τους.**

Ἄλλ' ἐνῶ ἐμεῖς τώρα κλείνουμε τὰ αὐτιά μας, ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκλεισε τὰ αὐτιά του στὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὄταν ὁ Χριστὸς εἶπε καὶ σ' αὐτὸν ὅπως καὶ σὲ ἄλλους «**Ἀκολουθεῖ μοι**», ἔλα μαζί μου (πρβλ. Ματθ. 8,22· 9,9. Λουκ. 9,59), ἀμέσως ἄφησε τὴ βάρκα, ἄφησε τὰ δίχτυα, ἄφησε τ' ἀδέρφια, ἄφησε τὸν πατέρα, ἄφησε τὰ πάντα, καὶ ἦρθε κοντὰ του (βλ. Ματθ. 4,21-22).

Κι ἀπὸ τότε **ἔμεινε πιά κοντὰ στὸ Χριστό**· κοντὰ του ἦταν ὅταν ὁ Χριστὸς ἔκανε τὰ θαύματα, κοντὰ του ἦταν ὅταν δίδασκε, κοντὰ του ἦταν ὅταν ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε στὸ Θαβῶρ καὶ μεταμορφώθηκε καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἱμάτιά του ἔγιναν λευκὰ ὡς τὸ φῶς, κοντὰ του ἦταν ἀκόμα ὅταν ὁ Χριστὸς ὠδηγήθηκε στὸ μαρτύριο καὶ ὑψώθηκε στὸ Γολγοθᾶ, ὅταν ὁ Ἰούδας τὸν πρόδωσε καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθηκε. Ἐκεῖ ἦταν ὁ Ἰωάννης. Καὶ ὁ Χριστὸς, λίγες στιγμὲς πρὶν πῆ «**Τετέλεστα**» (Ἰω. 19,30) καὶ παραδῶση τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα, πάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἔρριξε τὸ βλέμμα στὸν Ἰωάννη καὶ στὴ μητέρα του. Στὴ μητέρα εἶπε· «**Γύναι**», ἰδοὺ «**ὁ υἱός σου**» (ἔ.ἀ. 19,26). Καὶ στὸν Ἰωάννη εἶπε· «**Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου**» (ἔ.ἀ. 19,27). Κοντὰ του ἦταν λοιπὸν, ποτὲ δὲν χωρίστηκε ὁ Ἰωάννης· **ἦταν ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.**

Καὶ κατόπιν, μετὰ τὴν Πεντηκοστή, πήρε τὸ ράβδι τοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης καὶ περιώδευσε πόλεις καὶ χωριά, ὅλη τὴ Μικρὰ Ἀσία. Καὶ τέλος, ἐξόριστος, **ἐκοιμήθη - ἀπέθανε** στὸ νησί τῆς Πάτμου, ποῦ γι' αὐτὸ λέγεται *ἱερὰ νῆσος*· γι' αὐτὸ σήμερα ἐορτάζει ἡ Πάτμος.

Αὐτὸς εἶνε ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Καὶ σήμερα **μᾶς διδάσκει**. Μᾶς διδάσκει **μὲ τὰ βιβλία του**. Ἐγραψε **πέντε βιβλία**. Τὸ ἕνα εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο, **τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο**. Τί ἰδέες, τί νοήματα περιέχει! Σπουδαῖο βιβλίον. Ὅλοι οἱ σοφοὶ νὰ μαζευτοῦν, δὲν γράφουν οὔτε μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο. Γι' αὐτὸ λέω· θέλεις νὰ δῆς ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή; διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο μιὰ φορά, δυὸ φορές, τρεῖς φορές...· στὸ τέλος θὰ ὁμολογήσης σὰν τὸ Θωμᾶ· «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (ἐ.ἀ. 20,28). Ἐγραψε ἀκόμα **τρεις Ἐπιστολές**, ὅπου διδάσκει περὶ ἀγάπης. Ἄλλ' ἔγραψε κ' ἕνα ἄλλο βιβλίον, τὸ τελευταῖο τῆς ἀγίας Γραφῆς. Τρομερὸ βιβλίον· ἀστράφτει καὶ βροντᾷ! Εἶνε **ἡ Ἀποκάλυψις**. Ἐσὺ ποῦ ἀνοίγεις τὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τηλεόρασι, ἀνοίξε τὴν Ἀποκάλυψι καὶ διάβασε. Τί γράφει ἐκεῖ; «*Τὰ μέλλοντα συμβαίνειν*» (Μάρκ. 10,32), προφητεύει αὐτὰ ποῦ θὰ συμβοῦν στὸ μέλλον. Θὰ ῥθουν, λέει, μέρες δύσκολες, κατηγοραμένες, μέρες ἀποστασίας καὶ παραβάσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τότε, λέει στὸ ἕκτο (6ο) κεφάλαιο, θ' ἀδειάσουν οἱ πολιτεῖες, δὲν θὰ μείνη μέσα οὔτε ἕνας· μόνο γατιὰ θὰ τριγυρίζουν καὶ σκυλιὰ θὰ γαυγίζουν. Μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες θ' ἀδειάσουν οἱ πόλεις. Καὶ ποῦ θὰ πᾶνε οἱ ἄνθρωποι; Θὰ πᾶνε στὰ λαγκάδια, στὰ ψηλὰ βουνά, θὰ μποῦν μέσ' στὶς σπηλιές, καὶ θὰ λένε· Βουνά, ἀνοίξτε τὰ σπλάχνα σας καὶ κρύψτε μας ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου (βλ. Ἀπ. 6,15-17). Γιατί, ὅπως συμπληρώνει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, στὸν οὐρανὸ θὰ παρουσιαστοῦν «μαυροπούλια». Ποιὰ εἶνε τὰ «μαυροπούλια»; Τὰ ἀεροπλάνα! Ποιὰ ἀεροπλάνα; Ἐκεῖνα ποῦ θὰ ρίξουν στὴν ἀνθρωπότητα «*φιάλες*» τῆς Ἀποκαλύψεως (βλ. 15,7 κ.ἀ.). Τί θὰ πῆ φιάλες; Μπουκάλες. Μπουκάλες γεμάτες ὄχι μὲ νερὸ ἢ τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἀπὸ πηρυνικὴ ἐνέργεια... Τέτοιο εἶνε τὸ βιβλίον αὐτό. Ὅποιος τὸ διαβάσει, αἰσθάνεται ῥίγος, φόβος καὶ δέος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ εἶνε τὰ βιβλία τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

* * *

Θὰ τελειώσω, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ συμβουλή, μιὰ τελευταία συμβουλή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ποῦ θέλω νὰ τὴν ἀκούσετε ὅλοι.

Εἶνε λόγια ποῦ εἶπε στὰ τέλη τῆς ζωῆς του. Ὅταν πιά γέρασε κ' ἔγινε ἑκατὸ χρονῶν ὁ ἅγιος Ἰωάννης καὶ δὲν μποροῦσε ὅπως πρῶτα νὰ περιοδεύῃ χωριά καὶ πολιτεῖες, τὸν ἔπαιρναν οἱ μαθηταί του, τὸν πήγαιναν στὴν ἐκκλησία, στὴν ἱερὰ σύναξι, κ' ἐκεῖ, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ λήῃ πολλὰ λόγια, ἔλεγε μόνο τρεῖς λέξεις· «Παιδιά μου, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»· παιδιά μου, λέει, ν' ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐ, αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ εἶπε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὡς τελευταῖο δίδαγμα τοῦ στὴν ἀνθρωπότητα –κ' εἶνε γεμᾶτο τὸ Εὐαγγέλιο καὶ οἱ τρεῖς Ἐπιστολές του ἀπὸ αὐτό (βλ. Ἰω. 13,34· 15,12· Α' Ἰω. 3,11· Β' Ἰω. 5 κ.ἀ.)—, αὐτὰ τὰ λόγια λέω κ' ἐγὼ ὁ γέροντος ἐπίσκοπος σ' ἐσᾶς· Χριστιανοί, «**ἀγαπᾶτε ἀλλήλους**», νὰ ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο πιὸ ἀναγκαῖο. Ὅπως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει χωρὶς ὀξυγόνο, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος καὶ χωρὶς τὸ ὀξυγόνο ποῦ λέγεται ἀγάπη.

Ἐπάρχει σήμερα ἀγάπη; Τὸ προφήτευσε κι αὐτὸ ὁ Χριστός· ὅτι στὰ τέλη τῆς ἀνθρωπότητος «ἡ ἀγάπη θὰ ψυγῇ» (Ματθ. 24,12). Πρῶτα οἱ καρδιές ἦταν θερμές, τώρα ἔγιναν ψυγεῖα, Βόρειος Πόλος. Ἐψύγη ἡ ἀγάπη. 8.000 χωριά ἔχει ἡ Ἑλλάδα. Δεῖξτε μου ἕνα χωριὸ ποῦ νὰ ἔχουν ἀγάπη· ὅπου ὑπάρχει τέτοιο χωριό, τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶνε εὐτυχισμένο. Ἄς μὴν ἔχη τὰ δολλάρια τῆς Ἀμερικῆς ἢ τὰ ρούβλια τῆς Ρωσίας ἢ τὰ μάρκα τῆς Γερμανίας, ἢ τὶς λίρες τῆς Ἀγγλίας. Ἄς εἶνε φτωχό· εἶνε εὐτυχισμένο. Τί νὰ τὰ κάνης τὰ πλοῦτη καὶ τὶς ἀνέσεις, ὅταν δὲν ὑπάρχη ἀγάπη;

Τὴν ἀγάπη, λοιπόν, συνιστᾷ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὡς τὸ ἀναγκαιότερο ἀπ' ὅλα. **Ἀγαπᾶτε**, λέει. Ἀγαπᾶτε ὅλο τὸν κόσμον· τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, τὰ ζῶα, ὅ,τι ὠραῖο ὑπάρχει. Ἀγαπᾶτε ἀκόμα τὸν ἄνθρωπο· ἀγαπᾶτε οἱ ἄντρες τὶς γυναῖκες σας, οἱ γυναῖκες τοὺς ἄντρες σας, οἱ γονεῖς τὰ παιδιά σας, τὰ παιδιά τοὺς γονεῖς σας, οἱ νύφες τὶς πεθερές, οἱ πεθερές τὶς νύφες, ὁ δάσκαλος τὰ παιδιά, τὰ παιδιά τὸ δάσκαλο, ὁ ἱερεὺς τὸ ποιμνίον τοῦ, τὸ ποιμνίον τὸν ἱερέα του. **Ἀγαπᾶτε ὅλους!** Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἐκεῖ εἶνε παράδεισος, ὅπου λείπει ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ εἶνε κόλασι. Καὶ κόλασι ἔγινε ὁ κόσμος, ἀκριβῶς διότι λείπει ἡ ἀγάπη. Ὁ σατανᾶς, ὁ κόσμος, τὰ κόμματα, τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη, διαιροῦν, κάνουν κομμάτια χωριά καὶ πολιτεῖες. Ἐνας μόνον ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους, ὁ Χριστός· τὸν ὁποῖον ὅλοι νὰ εὐλογοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1104²

Τῶν ἁγίων Σοφίας & τῶν 3 θυγατέρων τῆς
Δευτέρα 17 Σεπτεμβρίου 2018 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὄνόματα διδακτικὰ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τῆς ἁγίας Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων τῆς Πίστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης.

«*Εορτὴ μάρτυρος μίμησις μάρτυρος*», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιμηθοῦμε ἓνα μάρτυρα πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸν **βίο**, τὴν **πολιτεία** καὶ τὸ ἔνδοξο **τέλος** του. Γι' αὐτὸ θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὶς ἅγιες αὐτές.

***

Ἡ ἁγία Σοφία γεννήθηκε στὴν Ἰταλία ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Ἦταν ἔγγαμη· ἀλλὰ ὁ σύζυγός της πέθανε καὶ **ἔμεινε χήρα** μὲ τὰ τρία κορίτσια τῆς ὀρφανὰ. Τὰ ἀνέθρεψε ἐν παιδείᾳ Κυρίου καὶ μὲ φόβο Θεοῦ. Τὸ σπῆτι τῆς ἀναδείχθηκε **σπίτι ἱεραποστολικό**.

Κάποτε, μαζί μὲ τὶς θυγατέρες τῆς βρέθηκε **στή Ῥώμη**, τὴν πρωτεύουσα. Ἀλλὰ τὰ χρόνια ἦταν σκληρὰ γιὰ τοὺς Χριστιανούς. Ἄρχισε ὁ **διωγμός** τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ (76-138 μ.Χ.). Ἡ διαταγὴ ἦταν, νὰ προσφέρουν ὅλοι θυσία στὰ εἰδῶλα, διαφορετικὰ θὰ τιμωρηθοῦν. Ταραχὴ μεγάλη στοὺς Χριστιανούς. Πολλοί, καὶ ἄντρες ἀκόμη, δέιλισαν.

Τότε ἡ ἁγία Σοφία μὲ τὶς τρεῖς θυγατέρες τῆς ἔδειξαν φρόνημα ἀνδρεῖο, ὅπως λέει ἡ ὑμνολογία τους («*ἀνδρειωθεῖσαι*», στιχηρ. ἑσπ.). Ἔρχονται περιστάσεις πού οἱ γυναῖκες, εὐαίσθητες καὶ ἀδύναμες σωματικῶς, ἀναδεικνύονται ἡρωίδες καὶ νικοῦν πολλοὺς ἄντρες. Αὐτὸ συνέβη κ' ἐδῶ. Τὶς κάλεσαν νὰ προσφέρουν θυσία. Ἐκεῖνες ἀρνήθηκαν. Ἔτσι ἄρχισε τὸ **μαρτύριο** πού περιγράφει ὁ βίος τους.

Πρώτη μαρτύρησε ἡ **Πίστις** - ἔτσι λεγόταν ἡ μεγαλύτερη θυγατέρα (12 ἐτῶν). Τὴ γύμνωσαν, τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια πίσω, τὴν ἔδειραν μὲ χοντρά ράβδια, τῆς ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς οἱ ὁποῖοι ἀντὶ αἷμα ἔβγαλαν γάλα, τὴν ἄπλωσαν σὲ πυρακτωμένη σχάρα, τὴν ἔρριξαν σὲ ἀναμμένο τηγάνι μὲ πίσσα καὶ ἄσφαλτο, καὶ τέλος τὴν ἀποκεφάλισαν.

Δεύτερη μαρτύρησε ἡ **Ἐλπίς** (10 ἐτῶν). Τὴ χτύπησαν μὲ ράβδια, τὴν ἔρριξαν σὲ ἀναμμένο καμίνι πού μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ δὲν τὴν ἔβλαψε, τὴν κρέμασαν πάνω σ' ἓνα ξύλο, ἔξυσαν τὸ σῶμα τῆς μὲ σιδερένια νύχια, τὴν ἔρριξαν σὲ ἀναμμένο καζάνι γεμάτο πίσσα καὶ ῥετσίνοι πού ξαφνικὰ χύθηκε ἔξω καὶ θανάτωσε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, καὶ τέλος τὴν ἀποκεφάλισαν.

Τελευταία μαρτύρησε ἡ **Ἀγάπη**, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ (9 ἐτῶν). Τὴν κρέμασαν πάνω σ' ἓνα ξύλο, τὴν ἔδειραν μὲ λουριά τόσο πολλὰ ὥστε διαχωρίστηκαν οἱ κλειδώσεις τοῦ σώματός της, ἀλλὰ μὲ τὴ δύναμι τῆς θείας χάριτος θεραπεύθηκε· τὴν ἔρριξαν σὲ καμίνι πυρακτωμένο ἀπὸ διάφορες εὐφλεκτες ὕλες, ἀλλὰ ἡ φλόγα μὲ τὴν ἐπέμβασι Θεοῦ ἀγγέλου ἐκείνη μὲν τὴν φύλαξε ἀβλαβῆ, τοὺς βασανιστὰς τῆς ὅμως καὶ τὸν ἴδιο τὸν τύραννο χύθηκε ἔξω καὶ τοὺς μισοέκαψε. Ἀλλὰ ὁ Ἀδριανός, ἐνῶ ἦταν μισοκαμένος, δὲν σταμάτησε τὰ βασανιστήρια· ἔδωσε διαταγὴ νὰ διαπεράσουν τὸ σῶμα τῆς μὲ πάσσαλο, καὶ τέλος νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν.

Τίποτε δὲν ἔκαμψε τὸ γενναῖο φρόνημά τους. Κι ὅλα αὐτὰ μπρὸς στὰ μάτια τῆς μάνας. **Τί ἐγκαρτέρησι!** Ἡ ἁγία Σοφία ὑπενθυμίζει μιὰ ἄλλη ἡρωίδα μητέρα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὴ Σολομονή, πού κι αὐτὴ εἶδε νὰ βασανίζονται μπροστὰ τῆς τὰ 7 παιδιὰ τῆς, οἱ Μακκαβαῖοι.

Ἡ ἁγία **Σοφία** δὲν μαρτύρησε. Τὴν ἄφησαν, νομίζοντας ὅτι πιὸ μεγάλη τιμωρία τῆς θὰ ἦταν νὰ μείνη ἔρημη. Ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ δὲν περιορίζουν τὴ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Καὶ ὅπως μιὰ μάνα πού παντρεύει μὲ καλὸ γαμπρὸ τὸ κορίτσι τῆς γιὰ νὰ φύγη ἐν συνεχείᾳ στὰ ξένα λυπᾶται μὲν, ἀλλὰ καὶ χαίρει, γιὰ τὸ παιδί τῆς εἶνε εὐτυχισμένο, καὶ μαθαίνοντας ὅτι ζῆ καλά ἡ χαρὰ τῆς ἀντισταθμίζει τὴ λύπη τοῦ χωρισμοῦ, ἔτσι καὶ ἡ ἁγία Σοφία, πού εἶδε τὰ κορίτσια τῆς διὰ τοῦ παρθενικοῦ τους βίου καὶ

διὰ τοῦ αἵματος τοῦ μαρτυρίου νὰ γίνωνται νύμφες τοῦ Χριστοῦ, εἶχε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι.

Ἦθελε ὁμως νὰ εἶνε μαζί τους. Καὶ ἀφοῦ ἔθαψε τὶς ἡρώιδες κόρες δὲν ἔζησε πολὺ. Ὅπως ἡ Παναγία μετὰ τὸ σταυρικὸ θάνατο, τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ ἔζησε λίγο, ἔτσι καὶ ἡ ἁγία Σοφία ἔζησε μόνο τρεῖς ἡμέρες καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα ἐκεῖ δίπλα στὸν τάφο τους· ἡ ἁγία τῆς ψυχῆ φτερούγισε στοὺς οὐρανοὺς.

* * *

Πολλὰ διδασκόμεθα. Ἄλλα καὶ μόνο τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἁγίων φτάνουν. Διότι **τὸ ὄνομα τοῦ καθενός μας ἔχει νόημα**. Καὶ μόνο τὸ ὄνομά σου νὰ σκέπτεσαι, μπορεῖ νὰ σωθῆς. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία ὥρισε νὰ δίδονται μόνο χριστιανικά, ὄχι εἰδωλολατρικά ὀνόματα.

Τὸ ὄνομα τῆς μητέρας εἶνε *Σοφία*. Τί θὰ πῆ **σοφία**; Ὑπάρχει σοφία; Στὸν κόσμο αὐτὸν μωρία ὑπάρχει, ἀνοησίες καὶ βλακεῖες. Ἡ Σοφία, ποὺ ἀξίζει νὰ γράφεται μὲ σῖγμα κεφαλαῖο, εἶνε μία· εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Βέβαια ὁ Χριστὸς γιὰ μὲν τοὺς Ἰουδαίους, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος –καὶ τὸ ἀκοῦμε στὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ–, εἶνε «σκάνδαλον», ἐνῶ γιὰ τοὺς εἰδωλολάτρες εἶνε «μωρία» (Α' Κορ. 1,23). Σκάνδαλο, γιατί οἱ Ἰουδαῖοι δὲν μπορούσαν νὰ φανταστοῦν τὸ Θεὸ νὰ ὑφίσταται μαρτύρια καὶ νὰ μὴ συντρίβη τοὺς ἐχθρούς του· καὶ μωρία, γιατί γιὰ τοὺς εἰδωλολάτρες τὸ νὰ σταυρωθῆ ὁ Θεὸς πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξηγεῖται μὲ τὴ λογικὴ. Καὶ ὁμως ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἀληθινὴ Σοφία. Γνώρισα μορφωμένους καὶ ἐπιστήμονες πού, παρ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὶς γνώσεις τους, τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα δὲν χωροῦσαν στὸ νοῦ τους· καὶ συνάντησα ἀντιθέτως στὶς περιοδεῖες μου ἀπλοϊκοὺς βοσκούς καὶ γεωργούς, ἀγράμματους ἀνθρώπους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ σοφίστηκαν διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἦταν πραγματικὰ σοφοί.

Ἄμαρτωλοὶ ἡμεῖς καὶ φτωχοὶ πνευματικά, ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριό μας τὰ ὑπέροχα αὐτὰ δῶρα. Ἄν ἄλλοι ζητοῦν χρήματα ἢ ἄλλα ἐγκόσμια πράγματα, ἡμεῖς ἄς ζητήσουμε τὶς ἀνεκτίμητες αὐτὲς δωρεές. Διότι «*πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι*» (Ἰακ. 1,17), καὶ οἱ ἀρετὲς αὐτὲς ἀπὸ τὸ Θεὸ προέρχονται. Σήμερα λοιπόν, ἑορτὴ τῶν ἁγίων αὐτῶν μαρτύρων, ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Θεὸ **σύνεσι καὶ φρόνησι**· νὰ μᾶς φωτίσει νὰ διακρίνουμε. Γιατὶ πολλὲς φορὲς εἴμαστε τυφλοὶ καὶ δὲν γνωρίζουμε τί νὰ κάνουμε· ἢ γνωρίζουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ζαλιζόμαστε. Γι' αὐτὸ νὰ παρακαλοῦμε «*Γνώρισόν μοι,*

Κύριε, ὁδόν, ἐν ἧ πορεύσομαι» (Ψαλμ. 142,8). Θεὸ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀληθείας, φώτισε κ' ἡμᾶς «*πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι*» (Α' Τιμ. 3,15) καὶ πῶς νὰ ρυθμίζουμε τὶς σχέσεις μας στὸν κόσμο. Ὅπως λένε οἱ πατέρες, ἡ σύνεσις, ἡ φρόνησις, «ἡ διάκρισις εἶνε μείζων πασῶν τῶν ἀρετῶν». Δὸς μας, Κύριε, σοφία Σολομώντος, σοφία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, σοφία τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ διακρίνουμε μεταξὺ ἀληθείας καὶ ψεύδους, φωτὸς καὶ σκότους.

Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν τριῶν θυγατέρων *Πίστις - Ἐλπίς - Ἀγάπη* εἶνε ὀνόματα μεγάλων ἀρετῶν. Αὐτὲς τὶς τρεῖς **θεολογικὲς** λεγόμενες **ἀρετὲς** ὕμνησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ 13ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του (13,13). Εἶνε ἀρετὲς θεμελιώδεις. Τὶς ἔχουμε; Δὲν τὶς ἔχουμε. Ἡ μᾶλλον τὶς ἔχουμε σὲ πολὺ μικρὸ βαθμὸ. Ὅσο καὶ νὰ προοδεύῃ ἡ πίστι, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη μας, πάντοτε θὰ ὑπολείπουμε ἀπὸ τὴν πληρότητά τους. Δὲν ἔχουμε τὴν ἀκεραία μονάδα· ἔχουμε κλάσματα, τρίμματα, ψίχουλα, ψήγματα ἀπὸ τὸ θησαυρὸ αὐτὸ.

Τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν θυγατέρων μᾶς ὠθοῦν νὰ προσευχηθοῦμε κ' ἡμεῖς λέγοντας· Κύριε, «*πρόσθες ἡμῖν πίστιν*» (Λουκ. 17,5), δὸς μας **πίστι**, τὴν πίστι τῶν ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων, τῶν ἁγίων, ποὺ τόσο τὴν ἔχουμε ἀνάγκη. Ἄν ἔχουμε «*πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως*», θὰ κάνουμε τὰ μεγαλύτερα θαύματα (Ματθ. 17,20. Λουκ. 17,6). Ἄς τὸν παρακαλέσουμε ἀκόμα νὰ μᾶς δώσῃ **ἐλπίδα**. Ἡ ἐλπίδα μας νὰ μὴν εἶνε ἐπίγεια πρόσωπα καὶ πράγματα· οὔτε γονεῖς, οὔτε ἄλλοι ἄνθρωποι, οὔτε τὸ περιβάλλον. **Μακάριος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Κύριον** (βλ. Ψαλμ. 33,9· 39,5· 83,13). Καὶ τέλος ἄς τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς δώσῃ τὴν **ἀγάπη**. Μιὰ ἀγάπη φλογερὴ σὰν τὴ φωτιά. Ὅπως λέει τὸ Ἄσμα ἁσμάτων, ὅλα τὰ ποτάμια δὲν μποροῦν νὰ σβήσουν τὴν ἅγια φωτιὰ ποὺ ἀνάβει ὁ Θεὸς στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν θεῖον ἔρωτα· «*Ἦδωρ πολὺ οὐ δύνησεται σβέσαι τὴν ἀγάπην, καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν*» (Ἄσμ. 8,7). Νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀγάπη **πρὸς αὐτόν, τὸν Πατέρα** τὸν οὐράνιο ποὺ πρέπει ν' ἀγαποῦμε πάνω ἀπ' ὅλα, καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς **τὸν πλησίον**.

Μέσα στὸ κλίμα αὐτὸ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης, εἶθε νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Κύριος νὰ περάσουμε τὰ λίγα χρόνια αὐτῆς τῆς ζωῆς, νὰ φθάσουμε στὸν οὐρανό, κ' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων νὰ ὑμνοῦμε καὶ δοξάζουμε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2119

Γενέσιον τῆς Θεοτόκου
Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δύο γυναῖκες, Εὐα - Μαρία

Προτοῦ ν' ἀρχίσω τὸ κήρυγμα, ἀγαπητοί μου, ἔχω νὰ σὰς κάνω μία παρατήρησι.

Σύμφωνα μὲ τὴν τάξι τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ὅταν γίνεται λειτουργία ἢ **καμπάνα χτυπάει τρεῖς φορές**: ἡ πρώτη καμπάνα χτυπάει ὅταν λέμε τὸν Ἑξάψαλμο, ἡ δεύτερη ὅταν λέμε τὶς καταβασίεις, καὶ ἡ τρίτη ὅταν λέμε τὴ Δοξολογία. Ἄν κάποιος δὲν ἔχη προσέλθει μὲ τὴν πρώτη ἢ καὶ τὴ δεύτερη καμπάνα, **μὲ τὴν τρίτη πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ βρίσκεται στὴν ἐκκλησία**, γιατί σὲ λίγο ἀρχίζει ἡ λειτουργία, ποὺ διαρκεῖ μία περίπου ὥρα.

Μὲ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος...*» πρέπει ὅλοι νὰ εἶνε μέσα. Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ κάνετε, νὰ **ἔρχεστε μετὰ τὸ «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...», εἶνε ἁμαρτία**. Καλύτερα μὴν ἔρχεστε· δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεὸς ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια. Καὶ κανένας μας νὰ μὴν πατήση, **ἡ ἐκκλησία εἶνε γεμάτη!** Φαίνεται περίεργο αὐτό; Εἶνε γεμάτη ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους· ἔτσι εἶνε ἡ πίστι μας. Στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸν Πόντο, παντοῦ στὰ εὐλογημένα μας μέρη, οἱ Χριστιανοὶ ἔτρεχαν νωρὶς στὸ ναό. Τώρα διαβάζεται τὸ εὐαγγέλιο, κι ἀκόμα ἔρχονται! Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια μὲ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» οἱ πόρτες ἔκλειναν. «*Ὅσοι πιστοί*» (θ. Λεῖτ.)!

Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε, νὰ ἔρχεστε ἐγκαίρως. Καὶ τώρα ἔρχομαι στὸ θέμα.

***

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ, **ἑορτὴ Θεομητορική**, πρὸς τιμὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Δὲν εἶνε ἡ μόνη ἑορτὴ τῆς Παναγίας μας. Οἱ ἅγιοι ἑορτάζουν μία φορὰ τὸ χρόνο, τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν εἴτε εἰρηνικῶς εἴτε μαρτυρικῶς, ἀλλὰ ἡ Παναγία, ἐπειδὴ ὅλη ἡ ζωὴ τῆς συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, ἑορτάζει πολὺς φορὲς μέσα στὸ ἔτος· καὶ στὴν Κοίμησι

τῆς (15 Αὐγούστου), καὶ στὸν Εὐαγγελισμό τῆς (25 Μαρτίου), καὶ στὰ Εἰσόδια τῆς (21 Νοεμβρίου), καὶ **σήμερα 8 Σεπτεμβρίου** στὰ **Γενέθλιά** τῆς. Ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχει στὴν ἐπίγεια ζωὴ του ἀρχὴ καὶ τέλος, ἔτσι καὶ ἡ Παναγία. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ἑορτῆς λοιπὸν θὰ ποῦμε λίγα λόγια.

***

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε ὁ κόσμος μέχρι σήμερα, ἀγαπητοί μου, γεννήθηκαν δισεκατομμύρια **γυναῖκες**. Ἀπ' ὅλες ὁμως αὐτὲς **ξεχωρίζουν δύο**, ἡ Εὐα (ἡ μητέρα τῆς φυσικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος) καὶ ἡ Παναγία (ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄλων τῶν πιστῶν).

● **Τί ξέρουμε γιὰ τὴν Εὐα**; Ἡ ἁγία Γραφὴ λέει, ὅτι κάποτε δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος στὸν κόσμον. Γῆ ὑπῆρχε, ἄστρα ὑπῆρχαν, ἥλιος ὑπῆρχε, ἀλλὰ ἄνθρωπος ὄχι. Σὲ ὠρισμένο χρόνο ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο. Πῶς τὸν ἔπλασε; Ὅπως ὁ τσουκαλᾶς παίρνει χῶμα, τὸ ζυμώνει μὲ νερὸ καὶ τὸ κάνει ἕνα ὠραῖο ἄγγεῖο, μιὰ στάμνα - ἕνα λαγύνη, ἔτσι κι ὁ Θεὸς πῆρε ἀπὸ τὰ ὑλικά τῆς γῆς ποὺ ὑπάρχουν στὸ χῶμα καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο. Ὅ,τι στοιχεῖο ἔχει ἡ γῆ, τὸ ἔχει κι ὁ ἄνθρωπος· ἂν ἀναλύσουμε τὸ σῶμα του στὸ χημεῖο, θὰ βροῦμε νερό, ἄνθρακα, ἀσβέστη, μαγνήσιο, σίδηρο, φῶσφορο, λίπος. Αὐτὸ ποὺ λέει ἡ Γραφή, ὅτι «*Γῆ εἶ...*» (Γέν. 3,19), τὸ βεβαιώνει ἡ ἐπιστήμη. Κι ἀφοῦ τὸν ἔπλασε, «*ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν*». Ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ὄνομά του ἦταν «**Ἀδάμ**» (ἔ.ἀ. 2,7,16).

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ζοῦσε σ' ἕνα παράδεισο, μέσα σ' ἕνα ὠραῖο περιβόλι, ὅπου ὅλα ἦταν ὑπέροχα. Ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ Ἀδάμ; Τὸ λέει ἡ Γραφή· ἐνιωθε μόνος (βλ. ἔ.ἀ. 2,18). Κ' εἶπε ὁ Θεός· Δὲν εἶνε καλὸ νὰ μείνη ὁ ἄντρας μόνος, χρειάζεται ἕνα σύντροφο. Τότε ἔφτιαξε τὴ **γυναῖκα** (βλ. ἔ.ἀ. 2,21-23). **Πῶς τὴν ἔφτιαξε;** Ἔχουν σημασία αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Γραφή. Πῆρε ὁ Θεός

μία πλευρά, κάτι από τὸ σῶμα τοῦ Ἀδάμ. Δὲν τὸ πήρε οὔτε ἀπὸ τὰ πόδια του, γιατί δὲν θέλει νὰ ἔνε σκλάβα ἢ γυναίκα καὶ νὰ τὴν πατάη ὁ ἄντρας, οὔτε ἀπὸ τὸ κεφάλι, γιατί δὲ θέλει νὰ ἐξουσιάζη ἢ γυναίκα τὸν ἄντρα· πήρε μία πλευρὰ τοῦ ἄνδρος, γιὰ νὰ εἶνε ἢ γυναίκα κοντὰ στὴν καρδιά του, νὰ τὸν αἰσθάνεται, νὰ ἔνε σύντροφος στὴ χαρὰ καὶ στὸν πόνο του. Ἔτσι ἔπλασε ὁ Θεὸς τὴν **Εὔα**.

Στὸν Παράδεισο ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς πρωτοπλάστους μιὰ ἐντολή· Ὅλα εἶνε δικά σας, εἶπε, μόνο ἀπὸ ἓνα δέντρο μὴ φᾶτε, γιατί μόλις ἀγγίξετε τὸν καρπὸ του θὰ πεθάνετε. Ἦταν μία ἄσκησι, μιὰ δοκιμασία τῆς θελήσεώς τους. Ἀλλὰ τί ἔπαθε ἢ Εὔα! Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναίκας εἶνε ἢ περιέργεια. Ἐνῶ ὁ Ἀδὰμ περνοῦσε ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ τὸ ἀπέφευγε, ἢ Εὔα τὸ παρατηροῦσε ἐπιμόνως· καὶ τέλος **ἐξαπατήθηκε**. Ὁ σατανᾶς πήγε ἐκεῖ μὲ τὴ μορφὴ ἐνὸς φιδιοῦ, ποῦ ἦταν τότε τὸ ὠραιότερο πτηνό, καὶ ἄρχισε κουβέντα μαζί της. –Γιατί σᾶς ἀπαγόρευσε ὁ Θεὸς νὰ φᾶτε ἀπ’ ὅλα τὰ δέντρα; –Μποροῦμε νὰ φᾶμε ἀπ’ ὅλα, ἀπαντᾷ ἢ Εὔα, ἐκτὸς ἀπ’ αὐτό, γιατί τότε –μᾶς εἶπε– θὰ πεθάνετε. –Ἄ, περιέγλασε ὁ διάβολος, δὲν θὰ πεθάνετε· μὴν ἀκοῦς τὸ Θεό, φᾶτε ἀπ’ αὐτὸ καὶ θὰ γίνετε κ’ ἐσεῖς σὰν θεοί. Ἔτσι ἄρχισε τὸ κακό. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη ἢ Εὔα· νὰ φύγη μακριὰ ἀπὸ τὸν διάβολο. Αὐτὴ ὅμως τὸν ἄκουσε, ἄπλωσε τὸ χέρι, πήρε ἀπ’ τὸν καρπὸ, ἔφαγε, καὶ μετὰ ἔδωσε καὶ στὸν ἄντρα της (βλ. ἔ.ἀ. 3,1-6).

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ἄνθρωπος διώχθηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο, βρέθηκε σ’ αὐτὴ *«τὴν «κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος»* (Ψαλμ. 83,7) καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἄλλαξε· ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε, ἢ φύσι ἐπαναστάτησε, τὰ ζῶα ἀγρίεψαν, ἢ γῆ ἔβγαλε ἀγκάθια καὶ τριβόλια, ἄρχισε ἢ ζωὴ νὰ ἔχη πόνο καὶ μόχθο καὶ ὁ ἰδρώτας νὰ βρέχη τὸ ψωμί (βλ. Γ.ἐν. 3,18). **Ὁ Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα τιμωρήθηκαν γιὰ τὴν ἀνυπακοή τους.**

Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά, ἀγαπητοί μου· αὐτὴ εἶνε ἢ πραγματικότητα, εἶνε ἢ ἱστορία μας, ἢ πικρὴ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μὴ βιαστήη κανεὶς καὶ πῆ, Ὁ Θεὸς εἶνε σκληρός. **Ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας.** Ὅπως ἐσύ, ἐνῶ ἀγαπᾷς τὸ παιδί σου, ὅμως τὸ τιμωρεῖς καὶ τὸ κάνεις νὰ κλάψη, ἔτσι κ’ ἐκεῖνος. Ὅποιος δὲν τιμωρεῖ δὲν εἶνε γνήσιος πατέρας. Καὶ ὁ Θεὸς τιμώρησε μὲν τότε, ἀλλὰ μὲ εὐσπλαχνία, γιὰ τὸ καλὸ μας καὶ γιὰ νὰ παιδαγωγῆσῃ τὰ πλάσματά του.

Ἀπόδειξις εἶνε τὸ λεγόμενο **πρωτευαγγέλιο**. Ἀπὸ τὴν πρώτη δηλαδὴ ἐκείνη στιγμή καὶ μέσα στὴ θλίψι τῶν πρωτοπλάστων, ἀνήγγειλε, ὅτι τὸ κράτος τοῦ διαβόλου δὲν θὰ μείνη αἰω-

νίως, ἀλλὰ θὰ ἔρθη μιὰ μέρα ποῦ θὰ καταλυθῆ. Ἀπευθυνόμενος στὸν κατηραμένο ὄφι ὁ Θεὸς εἶπε· «Θὰ βάλω ἔχθρα ἀνάμεσα σ’ ἐσένα καὶ στὴ **γυναίκα** κι ἀνάμεσα στὸ σόι σου καὶ στὸν ἀπόγονό της· αὐτὸς θὰ σοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι, κ’ ἐσύ θὰ τοῦ τσιμπήσῃς τὴ φτέρνα» (ἔ.ἀ. 3,15). Αὐτὴ ἦταν ἢ πρώτη ἀκτίνα ἐλπίδος, ἓνας προφητικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ ποῦ, ὅσο καὶ ἂν ἄργησε καὶ ἂν πέρασαν χιλιετίες, πραγματοποιήθηκε στὸ ἀκέραιο μὲ τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ λυτρωτικὸ ἔργο του. Τότε λοιπὸν φάνηκε καὶ ποιὰ ἦταν ἢ γυναίκα, γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσε τὸ πρωτευαγγέλιο· ἦταν ἢ ταπεινὴ κόρη τοῦ Ἰωκείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἢ Παναγία, τῆς ὁποίας σήμερα ἐορτάζουμε τὴ Γέννησι.

● **Ἡ Παρθένος Μαρία** εἶνε ἢ μακρινὴ ἀπόγονος τῆς Εὔας, ἢ ὁποία μὲ τὴ γέννησί της ἦρθε νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα τῆς προμήτορος καὶ ἔγινε ἢ νέα Εὔα.

Ἡ νέα Εὔα διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν παλαιά. Ἡ πρώτη Εὔα φάνηκε ἀφελῆς κι ἀπρόσεκτη καὶ ἔτσι δέχθηκε ἀσυλλόγιστα τὴν πρότασι τοῦ διαβόλου. Ἡ νέα Εὔα, ἢ ὑπεραγία Θεοτόκος, εἶχε φόβο Θεοῦ, ἔδειξε μεγάλη προσοχή, καὶ ἔχοντας ἀσφαλῶς κατὰ νοῦν τὸ πάθημα τῆς προμήτορος Εὔας ἦταν διστακτικὴ.

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λένε ὅτι ἢ Παναγία, ὅταν ἦταν στὰ Ἅγια τῶν ἀγίων, ἔφθασε στὸ σημεῖο τῆς **ἀναμαρτησίας** ποῦ εἶχε ἢ Εὔα στὸν παράδεισο πρὶν ἀπὸ τὴν πτώσι. Ἀλλ’ ἐνῶ ἢ Εὔα στὸν διάλογο ποῦ ἄνοιξε τότε μὲ τὸν ὄφι ἐξαπατήθηκε καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ, ἢ Παναγία στὸν λόγο τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, φοβουμένη μήπως ἐξαπατηθῆ, ζήτησε ἐξηγήσεις, καὶ μόνο ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τότε ὑπετάγη.

Ἄν ἢ ἀνυπακοὴ τῆς Εὔας προκάλεσε τότε τὸ θάνατο, ἢ ὑπακοὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἢ πειθαρχία της στὸν Κύριο εἴλκυσε τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ ἔφερε τὴ λύτρωσί μας. Αὐτὴ ἄνοιξε τὴν εἴσοδο στὸ ἀνθρώπινο γένος γιὰ νὰ ἐπανεέλθῃ στὸν παράδεισο. Γι’ αὐτὸ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου τῆς λέει (Ἀκάθ. ὕμν. Α2)· *«Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἢ λύτρωσις».*

* * *

Ἡ Γέννησις τῆς Παναγίας σημαίνει τὴν ἀρχὴ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, γι’ αὐτὸ ἢ Ἐκκλησία μας ψάλλει σήμερα· *«Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοίμια· σήμερον ἔπνευσαν αὔραι σωτηρίας προάγγελοι...»* (ἰδιόμ. ἔσπ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2120	Ἐψῳδισ τ. Σταυροῦ (Ἰω. 19,6-11,13-20,25-28,30-35) Παρασκευὴ 14 Σεπτεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ τρίγλωσση ἐπιγραφή τοῦ σταυροῦ

«Ἐγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον· Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων... καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ῥωμαϊστί» (Ἰω. 19,19-20)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Εἶνε σὰν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ποὺ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ στὸ Γολγοθᾶ. Ὅλα ὅσα ἀκούμε ἀπὸ χθὲς στὸν ἐσπερινὸ καὶ σήμερα, ἰδιαίτερος τὸ **εὐαγγέλιο**, μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅ,τι ὑπέφερε τότε ἐκεῖ «ἀπὸ ὥρας ἕκτης», ποὺ «σκοτός ἐγένετο ἐφ' ὄλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης» (Λουκ. 23,44).

Θά ἔπρεπε νὰ σιωπήσω. Ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω πνευματικὰ νηστικούς, θὰ προσπαθήσω νὰ ψελλίσω λίγες λέξεις, ὡς σκώληξ ἀμαρτωλὸς ἔρπων πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου, μὲ ἀφορμὴ μία λεπτομέρεια ποὺ ἀκούσαμε στὸ εὐαγγέλιο· ἡ δὲ λεπτομέρεια εἶνε ἡ **ἐπιγραφή, ποὺ ἐτέθη στὴν κορυφὴ τοῦ σταυροῦ** ἀπὸ τὸν Πόντιο Πιλάτο.

***

Οἱ **Ἑβραῖοι** ὡς μέσον ἐκτελέσεως τῶν καταδίκων, σύμφωνα μὲ τὸ ἰουδαϊκὸ δίκαιο, εἶχαν τὸ **λιθοβολισμό**. Ὄταν κάποιος καταδικαζόταν εἰς θάνατον γιὰ ἓνα ἔγκλημα (φόνος, βλασφημία κ.λπ.), τότε ὅλη ἡ συναγωγὴ, ἄντρες - γυναῖκες, ἔχοντας μπροστὰ τὸν κατάδικο ἔβγαιναν ἔξω (γιὰ νὰ μὴ μολύνη τὴν πόλι τὸ αἷμα του)· κι ὅταν ἔφταναν στὸν ὠρισμένο τόπο, ἔπαιρναν ὅλοι λιθάρια στὰ χέρια καὶ τὰ ἔρριχναν πάνω του. Σὲ λίγο ὁ ἔνοχος ξεψυχοῦσε κάτω ἀπὸ ἓνα σωρὸ πέτρες, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ γιὰ νὰ διδάσκη πῶς τιμωρεῖται τὸ ἔγκλημα. Καὶ οἱ πρῶτοι ποὺ τοῦ ἔρριχναν πέτρα ἦταν οἱ μάρτυρες τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπῆρξε καὶ περίπτωσι ποὺ μάρτυρες τὴν τελευταία στιγμὴ δίστασαν νὰ ρίξουν, ὡμολόγησαν ὅτι κατέθεσαν ψέμα, κι ὁ κατάδικος γλύτωσε.

Ὅταν ὅμως οἱ Ἑβραῖοι ἔγιναν ὑπόδουλοι καὶ οἱ Ῥωμαϊκὲς λεγεῶνες κυριάρχησαν στὴν Ἱερουσαλήμ, τότε ἔχασαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς θανατώσεως· αὐτὸ τὸ εἶχε μόνο ὁ κατακτητής. Καὶ

τὸ **Ῥωμαϊκὸ κράτος** ὡς μέσον ἐκτελέσεως μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχε καὶ τὴ **σταύρωσι**. Ἦταν ἓνας βάρβαρος τρόπος θανατώσεως σὲ πολλοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος γιὰ ἐγκληματίες (λιποτάκτες, δολοφόνους, προδότες κ.λπ.). Οἱ Ῥωμαῖοι δὲν τὸν χρησιμοποιοῦσαν πάντοτε, ἀλλὰ μόνο γιὰ σκλάβους καὶ δούλους. Ῥωμαῖος πολίτης δὲν ἐξετελεῖτο ποτέ διὰ σταυροῦ.

Λένε ὅτι ἓνας δούλος, ὅταν εἶδε νὰ ξεψυχᾷ πάνω σὲ σταυρὸ ἓνας κατάδικος, εἶπε κλαίγοντας· Ἀλλοίμονο σ' ἐμᾶς! μὲ σταυρὸ θανατώθηκε ὁ προπάππος μου, μὲ σταυρὸ ὁ παππούς μου, μὲ σταυρὸ ὁ πατέρας μου, κ' ἐγὼ σὲ σταυρὸ θὰ ξεψυχήσω... Ἡ σταύρωσι ἦταν τιμωρία γιὰ ἀποφώλια τέρατα, εἰδεχθεῖς ἐγκληματίες. Ἔθεωρεῖτο **ἀτιμωτικὸς τρόπος θανατώσεως**.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ποὺ **μισοῦσαν τὸ Χριστό**, φώναζαν μὲ μανία κάτω ἀπ' τὸ πραιτώριο «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν**» (Ἰω. 19,6)· καὶ τέλος ὁ **Πιλάτος ὑποχώρησε** καὶ ὑπέγραψε τὴν ἀπόφασί τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀλλὰ ἡ σταύρωσι εἶχε μιὰ ὠρισμένη διαδικασίᾶ· ἓνα ἀπὸ τὰ προβλεπόμενα ἦταν, **νὰ γραφῆ σὲ μιὰ πινακίδα ἡ αἰτιολογία τοῦ θανάτου**, ὅπως γίνεται καὶ σήμερα σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἀπὸ εἰσαγγελεῖς δικαστηρίων καὶ γραμματεῖς στρατοδικείων. Τότε πάνω σὲ μιὰ ἄσπρη σανίδα ἀλειμμένη μὲ γύψο ἔγραφαν μὲ κόκκινα γράμματα τὸ λόγο τῆς καταδίκης, π.χ.: «αὐτὸς σκότωσε», ἢ «βίασε γυναῖκα», ἢ «βλαστήμησε», ἢ «εἶνε ἐμπρηστής» κ.λπ..

Ἐπρεπε λοιπὸν καὶ ὁ Πιλάτος νὰ δώσῃ τὴν πινακίδα ποὺ θὰ κρεμοῦσαν στὴν κορυφὴ τοῦ σταυροῦ πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τώρα νὰ τὸ πρόβλημά του· **τί νὰ γράψῃ**; Αὐτὸς ὁ κατάδικος δὲν εἶχε κάνει τίποτε κακὸ· ἦταν ὁ ἀθώτερος ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος ὁ Πιλάτος μετὰ ἀπὸ ἔρευνα εἶπε· «*Ἐγὼ οὐχ εὕρισκα*

ἐν αὐτῷ αἰτίαν» (ἔ.ἀ.)· σὰς ἀκούω ὄλους, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, μὰ δὲν βρίσκω ἐνοχή. Τί νὰ γράψω;

Ἦ Πιλᾶτε, **τί νὰ γράψης; Γράψε** αὐτὸ ποὺ εἶπες, αὐτὸ ποὺ σοῦ λέει ἡ συνείδησί σου· «*Ἐγὼ οὐχ εὕρισκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν*». Ἦ **γράψε** αὐτὸ ποὺ θὰ πῆ ὁ αὐτόπτης μαθητῆς του, ὁ Πέτρος, ὅτι ὁ Ναζωραῖος «*διήλθεν εὐεργετῶν*» (Πράξ. 10,38), πέρασε ἀπ' τῆ γῆ σκορπώντας παντοῦ τὰ ρόδα τῆς εὐσπλαχνίας του. Ἦ τὰ δικαστήρια! πόσες φορὲς στὶς ἀποφάσεις τους γράφονται πράγματα μακριὰ ἀπ' τὴν ἀλήθεια...

Ἐν τέλει ὁ Πιλᾶτος; Δὲν γράφει ὅ,τι ἀκριβῶς τοῦ λέει ἡ συνείδησί του, γράφει ὅμως κάτι ποὺ κι αὐτὸ δὲν στερεῖται νοήματος. Ζαλισμένος, κουρασμένος, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὶς κραυγὲς καὶ ὅλη ἐκείνη τὴ θλιβερὴ διαδικασία, ὑπαγορεύει στὸν γραφέα του κι αὐτὸς γράφει πάνω στὴν **πινακίδα** σὲ τρεῖς γλῶσσες, Ἑβραϊκὰ - Ἑλληνικὰ - Ῥωμαϊκὰ· «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*» (Ἰω. 19,19). Αὐτὴν κρατοῦσε ὁ στρατιώτης ποὺ προπορευόταν τῆς πομπῆς κι ὅταν ἔφτασαν στὸν Κρανίου τόπον τὴν ἔβαλαν ἐπάνω στὸ σταυρό.

Εἶδαν τὴν πινακίδα οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ φρύαξαν· τὸ θεώρησαν προσβολή. Ἄκουῦς ἐκεῖ νὰ γράψῃ ὁ Πιλᾶτος, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς μας!... Τρέχουν στὸν Πιλᾶτο καὶ τοῦ λένε· –Μὴ γράφεις ἔτσι, γράψε ὅτι ἐκεῖνος ἰσχυρίστηκε «*Εἶμαι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*». Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ Πιλᾶτος, ποὺ εἶχε ἀπαυδίσει ἀπὸ τὶς πιέσεις τους, τοὺς ἀπέπεμψε, τοὺς ἔδωξε λέγοντας· –Ὅ,τι ἔγραψα, ἔγραψα· «*ὁ γέγραφα, γέγραφα*» (ἔ.ἀ. 19,22)· **ἔμεινε ἀνένδοτος**.

Γιατί ἄραγε; Ἄλλοι λένε, ὅτι ἦταν μιὰ ἐκδήλωσι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἐγωισμοῦ, ποὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε στραπατσαριστῆ. Ἐγὼ συμφωνώντας μὲ ἄλλους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας λέω, ὅτι τὴν ἡμέρα ἐκείνη μιὰ ἀκτίνα τοῦ θείου φωτὸς ἔλαμψε στὴ διάνοια τοῦ Πιλάτου καὶ καταλάβαινε, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔγραψε δὲν ἦταν ψέμα, ἦταν μιὰ πραγματικότης· καταλάβαινε, ὅτι αὐτὸς ὁ κατάδικος **ἔχει ἓνα μεγαλεῖο βασιλικό**. Naί. Ἦς φώναζαν ἀπὸ κάτω οἱ Ἰουδαῖοι κι ἄς τὸν ἐνέπαιζαν οἱ δικοὶ του στρατιῶτες λέγοντας «*Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*» (Ματθ. 27,29. Μάρκ. 15,18. Ἰω. 19,3). **Εἶνε βασιλεὺς!** Κι ἂν ἐμεῖς τὸ ἀρνηθοῦμε, καὶ οἱ πέτρες καὶ τὰ ἄστρα καὶ οἱ δαίμονες ἀκόμη μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, τὸν ἱερό ὑμνωδὸ καὶ ἀγιογράφο θὰ φωνάξουν, ὅτι αὐτὸς εἶνε «*ὁ Κύριος τῆς δόξης*» (Α' Κορ. 2,8), «*ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός*» (Παρακλητ. πλ. α', Σαβ. ἔσπ.).

* * *

Δύο λέξεις ἀκόμη, ἀγαπητοί μου, ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς. **Γιατί ἐγράφη σὲ τρεῖς γλῶσσες;**

Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐγράφη στὰ Ἑβραϊκὰ, στὰ Ἑλληνικὰ καὶ στὰ Ῥωμαϊκὰ (βλ. Ἰω. 19,20. Λουκ. 23,38), διότι αὐτοὶ οἱ τρεῖς λαοί, Ἑβραῖοι Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, **ἀντιπροσώπευαν τὴν ἀνθρωπότητα** ὡς φορεῖς ἐνὸς πολιτισμοῦ. Οἱ Ἑβραῖοι γνώριζαν τὸν μόνον Θεό, εἶχαν τὸ νόμο, τοὺς προφήτες, τὴν ἀληθινὴ θρησκεία. Οἱ Ἑλληνες καλλιέργησαν τὰ γράμματα, τὶς ἐπιστῆμες καὶ τὶς τέχνες, δημιούργησαν ἐπιτεύγματα. Οἱ Ῥωμαῖοι καλλιέργησαν τὴν ἰδέα τοῦ δικαίου, ἐπέβαλαν τάξι, πειθαρχία, ὠργανωμένη πολιτεία.

Ἡ ἐπιγραφή ἦταν σὲ τρεῖς γλῶσσες, διότι λόγῳ τῆς ἐορτῆς τοῦ πάσχα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους καὶ τοὺς Ῥωμαίους κατακτητῆς, ἦταν τότε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πολλοὶ Ἑλληνες (βλ. Ἰω. 12,20). Ὅλοι αὐτοὶ, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ ἑκεῖ, διάβασαν τὴν ἐπιγραφή, **καθένας στὴ γλῶσσα του**· ὅπως λίγο ἀργότερα, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἄκουσαν, **καθένας στὴ γλῶσσα του**, «*τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ*» (Πράξ. 2,11). Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καλοπροαίρετοι, καὶ Ἑβραῖοι καὶ Ἑλληνες - ἐθνικοὶ καὶ Ῥωμαῖοι, πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ **ἀπετέλεσαν τὴν Ἐκκλησία, τὴν παγκόσμιο βασιλεία** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ χιλιάδες χρόνια, μὰ ἡ δόξα τοῦ Ἐσταυρωμένου ἀντὶ νὰ μειωθῆ ἐντείνεται. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὄχι μόνον ἡ ἐπιγραφή τοῦ σταυροῦ ἀλλὰ ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀγία Γραφή ἔχει μεταφραστῆ σὲ τόσες γλῶσσες ὅσες κανένα ἄλλο βιβλίον. Αὐτὸ εἶνε **δόξα τοῦ Ἐσταυρωμένου**.

Ἡ πρωτότυπη ὅμως γλῶσσα καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ τὴ μετάφρασι τῶν Ἑβδομήκοντα εἶνε ἡ **Ἑλληνική**. Καὶ αὐτὸ εἶνε μιὰ δόξα τοῦ γένους μας. Συγκινούμεθα ἰδιαίτερως σήμερα οἱ Ἑλληνες, διότι ἐπάνω στὴν ἐπιγραφή τοῦ σταυροῦ ἦταν καὶ ἡ δική μας γλῶσσα μας, ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, αὐτὴ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ λεπτότερα νοήματα καὶ τὶς λεπτότερες ἀποχρώσεις τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Αὐτὸ εἶνε **πρὸς τιμὴν μας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔλεγγόν μας**. Διότι σὰς ἐρωτῶ· διαβάζετε τὸ Εὐαγγέλιο - τὴν ἀγία Γραφή; Δυστυχῶς ὄχι μόνον δὲν τὸ μελετοῦμε, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦμε τὸν Κύριον μὲ τὶς ἀσέβειές μας. Μιὰ φορὰ σταύρωσαν τὸ Χριστὸ οἱ Ἑβραῖοι, μὰ ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε καθημερινῶς· ντρεπόμαστε ἀκόμα καὶ νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς ἐκφράσω σήμερα μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπιγραφήν στὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**